

Мій одностатевий шлюб

Петро Рух

Коли я закінчив своє навчання в школі найкращого в Поліссі (а згідно з твердженнями деяких знавців, найкращого в усій арійській державі) лікаря і вчителя аюрведи мудреця Премананда, в якій я провчився 12 років і отримав вищу медичну та йогічну освіту, гуру Премананд сказав, що навчив мене всього, чого вважав потрібним, і спитав, чи є щось у медицині або йозі, чого я ще хотів би навчитися.

— Так, гурудеве, мені завжди було цікаво побачити свої минулі життя. І я сподівався, що ви навчите мене цього. А ви не навчили, — відповів я.

— Ти впевнений, що хочеш цього? Адже у минулих життях кожної людини є багато такого, що може її шокувати й засмутити. Це було та минуло. І Божою милістю забуто, — відповів гуру.

— Хоч я й не впевнений, що це корисно, але мені це дуже-дуже цікаво. І я не можу стримати свою цікавість. Тож, будь ласка, гурудеве, навчіть мене бачити мої минулі життя, — наголосив я.

І гурудев навчив. І хоча бачити деякі свої минулі життя виявилось дуже болячим, в цілому я не шкодую, що маю тепер таку здатність. Одним із плюсів цього, наприклад, є те, що я більше не мучусь сумнівами, чи зустріну я в цьому своєму втіленні мою половинку і чи зможу її впізнати. Я побачив, що в минулому доля завжди влаштовувала це. Від мене було потрібно лише непохитне бажання зустріти і впізнати мою половинку та рішучість чекати на цю зустріч стільки, скільки знадобиться, не спокушаючися ні на яку іншу людину, бо жодна інша людина, якою би прекрасною вона не була, ніколи не зможе її замінити.

Теоретично я знав, що в інших утіленнях ми можемо мати іншу стать, але побачити себе в деяких своїх минулих життях жінкою, а мою кохану половинку чоловіком було для мене дивиною. А в одному з наших утілень, як виявилось, ми взагалі обидві були жінками. Але й тоді доля влаштувала все так, щоб ми були щасливі разом. Саме про те наше життя я й хочу розповісти.

Хоча всі ми бачимо, що приблизно одна з двадцяти жінок кохає не чоловіка, а жінку, і приблизно один з двадцяти чоловіків кохає не жінку, а чоловіка, і що приблизно на кожні двадцять подружніх пар наших сусідів і друзів приходить одна одностатева, нам дуже важко зрозуміти цих людей. І хоча всі ми питали цих наших друзів і сусідів, як можливо кохати людину своєї статі, єдиним, що ми чули від них у відповідь, було:

— Прекрасно, чудово, природно. Що ще можна про це сказати? Краще, ви розкажіть, як можливо кохати людину протилежної статі. Бо, хоча вас таких у двадцять разів більше, ніж нас, хоча ми самі народились і вирости в таких родин, як ваші, і хоча очевидно, що діти народжуються лише в таких шлюбах, як ваші, але все одно нам не зрозуміло, як можливо кохати людину протилежної статі.

Мені все це завжди було страшенно цікаво. Бо цікавість — головна риса мого характеру. Коли я розмірковував, яка моя карма могла стати причиною того, що в одному з моїх утілень я був лесбіянкою, мені спадало на думку, що, скоріш за все, то спрацювала не карма, а моя цікавість, а моїй коханій половинці довелося пережити цей досвід за компанію.

І тепер я почуваюся зобов'язаним розповісти про це тим, кого це теж цікавить. А оскільки я впевнений, що це цікавить абсолютно всіх (адже цікавість притаманна кожній людині), я вирішив описати ту історію в цій невеличкій роботі, яка буде доступною для читання в бібліотеці школи гуру Премананда в розділі "Від наших випускників".

У тому втіленні я народився в Поліссі в арійському селі за назвою Щаслива Казка гарнесенькою дівчинкою. Приклад солодкої, щасливої любові між моїми батьками, яких я обожнювала і які обожнювали мене, спонукав мене мріяти про таку ж, як у них, долю, поки я була маленькою. Поки я була дитиною, я думала, що в майбутньому одружуся з хлопцем, як усі героїні казок, які розповідали мені мама й тато, як самі вони і як усі наші родичі, яких я дуже любила і які дуже любили мене. Поміж них одностатевих пар не було. У нашому селі жили кілька пар лесбіянок і одна пара геїв, але вони були в такій меншості, що в дитинстві я ніяк не думала, що можу виявитися такою ж, як вони. І то добре, бо дитині це геть не потрібно. Думки про це лише розгубили б мене та збентежили. А так я мала дуже щасливе безтурботне дитинство, і коли прийшов час, природно покохала дівчину, яка з життя в життя була моєю половинкою.

На геїв та лесбіянок ми дивилися як на дивинку нашої сільської громади, так само як і на кількох наших односельців, які мали сині очі, тоді як очі всіх інших мешканців Щасливої Казки були карі. У дитинстві я й не уявляла, що колись такою ж самою дивинкою стану і я.

Як і всі дівчатка, в дитинстві я грала з подругами в дочки-матері, мріяла стати матір'ю і мати юрбу діточок, коли виросту й зустріну свою кохану половинку. Стосунки з хлопцями у мене були чудовими, адже мені пощастило мати п'ятьох старших рідних братів і набагато більше двоюрідних. Брати мене дуже любили, пестили та панькали. Їхні друзі ставилися до мене майже так само, як і брати. І я собі думала, що, коли прийде час, ми побачимо з кимось із них одне одного своїми половинками, одружимося і житимемо так же щасливо, як моя мама з моїм татом.

Коли мені виповнилося 17 років, батьки спитали мене, чи люблю я когось із хлопців. Я відповіла, що люблю всіх юнаків Щасливої Казки такою ж ніжною сестринською любов'ю, якою люблю моїх братів. Тоді батьки спитали, а чи є хтось з них тим, в кому я бачу свою половинку, тим єдиним, кого я кохаю, до кого я плекаю всеохопні романтичні почуття.

— Такі, як у казках? — спитала я.

— Так, донечко, як у казках.

— Поки що ні, — зізналась я.

— Гаразд, люба. Коли вони в тебе виникнуть, скажи нам, і ми спробуємо влаштувати твій шлюб з їхнім об'єктом, — пообіцяли мені мої мама й тато.

Далеко не всі шлюби укладаються з односельцями. Моя подруга Пушпа виходила заміж за хлопця з сусіднього села. Весілля мало відбутися на подвір'ї батьків Пушпи, і родичі та друзі нареченого приїхали до Щасливої Казки, щоб прийняти в ньому участь. Весілля зазвичай триває кілька днів, і гостей, яких було, як завжди в таких випадках, багато, розселяли по хатах мешканців нашого села.

Мені повідомили, що сестру нареченого Пушпи поселять до мене в мою кімнату, і, оскільки моє ліжко було доволі широке, я запропонувала не вигадувати й не ладнати для неї ніякого тимчасового ліжка, бо ми мали прекрасно вміститися вдвох на моєму.

Я пішла зустріти мою гостю до хвіртки, в яку вона вже входила. І ось що я вам скажу: жодна казка не описує кохання таким чарівним і прекрасним, яким воно є насправді! Кохання — це неймовірне диво! Особливо кохання з першого погляду!

Я просто побачила її — і зрозуміла: ось вона — моя кохана половинка. Вона була приблизно мого віку, гарнюща, вільна й життєрадісна. Та головним було не це. Головним було те, що вона була моя — моя доля, моє кохання, моє щастя, моє все! Ось що я відчула, побачивши її!

А вона, дивлячися на мене, раптом остовпіла, неначе зачарована. Просто стояла і не могла на мене надивитись. Захоплення, подив і безліч інших чарівних почуттів сяяли в її прекрасних зелених смарагдових очах.

Її звали Аніма. Якщо ви думаєте, що тієї ночі ми з нею кохалися, то ви помиляєтесь. Кохалися ми з нею аж на третю ніч її перебування у Щасливій Казці. А тієї ночі ми з нею просто лежали в постелі, обійнявшись і плачучи від щастя.

Як гарно моя Аніма танцювала на весіллі свого брата! Вона була там найкращою танцівницею. Але рухи її тіла були неймовірно прекрасні не лише під час танцю. Кожний рух її тіла в повсякденному житті був дивовижно гарним, мов чарівний танець. І я повсякчасно відчувала тихий, глибокий захват, спостерігаючи це. І хоча ми прожили разом з Анімою довге спільне життя, цей мій захват з роками не зменшувався, а тільки збільшувався.

У розпалі весілля ми з Анімою підійшли до моїх батьків, і я сказала їм:

— Пам'ятаєте вашу обіцянку спробувати влаштувати мій шлюб з моєю половинкою, об'єктом мого кохання, моїх всеохопних романтичних почуттів, коли вони у мене виникнуть?

— Так, донечко, звісно. Ти побачила в комусь свою половинку? — спитали вони.

— Так. І об'єкт моїх романтичних почуттів теж кохає мене і бачить у мені свою половинку.

— Як це чудово! Ми тебе вітаємо! Тоді ми не просто спробуємо, а обов'язково влаштуємо ваш шлюб. Хто твій обранець?

— Не обранець, а обраниця, моя суджена, моя кохана половинка — Аніма.

Першої миті мої батьки очманіли від цієї новини. Але це тривало лише хвилину.

— Ми мали здогадатися. Бо такою щасливою, як цими днями, ми тебе ще ніколи не

бачили, донечко, — сказали мої мама й тато, обнявши та поцілувавши спочатку мене, а потім Аніму.

Отже, наступним весіллям у Щасливій Казці було наше з Анімою весілля.

Зазвичай молоде подружжя оселяється в домі чоловіка. Та ми були таким цікавим подружжям, що наші батьки довго сперечалися, в чийому домі ми маємо жити. Звісно, батьки Аніми наполягали на тому, що в їхньому, а мої — що в нашому. Оскільки ніхто не поступився, було вирішено, що один рік ми житимемо в домі одних батьків, а наступний — в домі інших, і так далі. Але найважчим було домовитися, у кого ми житимемо перший рік. Врешті ми з Анімою запропонували кинути монету, в результаті чого перший рік нам випало жити в Щасливій Казці.

Те, що наш шлюб був одностатевий, не могло завадити здійсненню нашої мрії стати матерями, яку ми з Анімою обидві плекали з дитинства, бо доми, в яких ми жили, були повні дітьми: нашими маленькими сестричками та братиками, а також великою кількістю наших маленьких небожат. Ми любили їх усіх, як своїх дітей, і опікувалися ними, як своїми дітьми, тож, природно, вони любили нас не менше, ніж своїх рідних батьків, які підтримували та заохочували це, бо дуже любили нас і хотіли, щоб ми не почувалися бездітними. І ми не почувалися. Згодом кілька наших братиків та сестричок і декілька небожат так сильно прив'язалися до нас, що стали щороку переїжджати разом з нами з одного дому в інший і назад та називати нас мамами. А їхні діти природно стали нашими онуками.

Коли гурудев прочитав цю мою розповідь, він подивився, яка все ж таки карма визначила нашу статеву орієнтацію в тому нашому житті, бо він має таку здібність. І згідно з його висновком, безпосередньо на статеву орієнтацію наша карма не вплинула. Наша карма вплинула лише на те, що ми обидві народилися дівчатами. А оскільки впродовж багатьох наших життів ми кохали одне одного і були подружжям, і мріяли бути подружжям в усіх наших наступних утіленнях, нам довелося в тому житті пізнати смак одностатевого кохання. Від себе можу додати лише одне: цей смак такий же неймовірно прекрасний і солодкий, як і смак нашого кохання в усіх наших утіленнях, в яких наша стать була протилежною.

Ця історія ще раз доводить, що ніщо не може завадити двом половинкам у кожному втіленні знову й знову бути подружжям. Ніщо. І ніяк.